

værgens ansvar for deres anvendelse i det fastsatte øjemed. Denne bestemmelse foreslås ikke optaget i den nye lov. Den har kun sjældent været bragt i anvendelse, og bestemmelsen kan misbruges, hvor faderen ønsker at chikanere barnets moder.

I stk. 3 foreslås skabt hjemmel for, at bidrags-terminerne efter omstændighederne kan fastsættes til et andet tidsrum end et halvår. Endvidere foreslås bortadoption, hvorved forsørgelsespligten overgår til adoptanten, udtrykkelig ligestillet med barnets død inden for bidragsperioden. Bortset herfra svarer bestemmelsen til § 20, stk. 4, i loven om børn uden for ægteskab.

Til § 15.

Bestemmelsen omfatter kun børn under 18 år, jfr. § 14, stk. 2, 1. pkt. Den svarer med nogle redaktionelle ændringer til § 20, stk. 5, 1. pkt. i loven om børn uden for ægteskab, jfr. § 7 i loven om ægtebørn, og § 24, stk. 2, i loven om børn uden for ægteskab.

Af den ændrede formulering følger dog, at forældelsesfristen i stk. 2 ikke bliver anvendelig på bidrag til undervisning og uddannelse. Disse bidrag pålægges hyppigst som en periodisk ydelse, og en frist, der løber fra udgiftens afholdelse, er vanskelig at praktisere med hensyn til sådanne bidrag. De omfattes derimod af den almindelige regel i forslagsgets § 16, stk. 2.

Til § 16.

Bestemmelsen i stk. 1 træder i stedet for § 20, stk. 7, i loven om børn uden for ægteskab, jfr. ægtebørnslovens § 7. Der foreslås endvidere hjemlet en meget begrænset mulighed for ændring af bidrag — være sig forhøjelse eller nedsættelse — med tilbagevirkende kraft. Ændring med virkning for allerede forfaldne bidrag tænkes kun anvendt i rene undtagelsestilfælde, f. eks. hvor sagen har været afgørende urigtigt oplyst, eller hvor der foreligger særligt uskyldende omstændigheder som forklaring på, at spørgsmålet ikke tidligere er rejst. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at justitsministeriet under behandling af en påklaget afgørelse ændrer bidraget med virkning for tiden forud for klagen til ministeriet.

Stk. 2 er i overensstemmelse med § 8, stk. 3, i loven om ægteskabets retsvirkninger. Reglens placering indebærer imidlertid, at den fremtidig bliver anvendelig også på bidrag til børn uden for ægteskab, og for ægtebørns vedkommende gælder bestemmelsen i modsætning til den nævnte regel også i tilfælde af separation eller skilsmisse.

Til § 17.

Efter § 25 i loven om børn uden for ægteskab er aftaler om afgørelse af underholdspligt over for et barn uden for ægteskab kun gyldige, når de er godkendt af overøvrigheden. En sådan godkendelse er ikke til hinder for, at der senere træffes anden afgørelse af overøvrigheden, når forholdene væsentligt har forandret sig. Med hensyn til ægtebørn er den principielle regel derimod, at aftaler om bidrag er gyldige uden godkendelse. På den anden side er adgangen til fravigelse af sådanne aftaler videre, idet aftalen kan tilsidesættes, ikke alene hvis forholdene væsentligt har forandret sig, men også når aftalen er åbenbart ubillig eller strider mod barnets tarv.

Den ovennævnte bestemmelse i § 25 i loven om børn uden for ægteskab har først og fremmest været anvendt i tilfælde, hvor en fader eller bidragspligtig til et barn uden for ægteskab har ønsket at afgøre sin bidragsforpligtelse over for barnet ved indbetaling af et beløb én gang for alle. Dette beløb beregnes i almindelighed ved kapitalisering af det på indbetalingstidspunktet gældende normalbidrag for barnets opholdssted, og beløbet indbetales i overfor mynderiet, der forestår udbetaling til moderen af periodiske bidrag. Som følge af de stedfundne stigninger af normalbidraget har de indbetalte beløb imidlertid i mange tilfælde vist sig utilstrækkelige til at sikre en rimelig forsørgelse af barnet uden hjælp fra det offentlige, og man er derfor i de senere år praktisk talt ophørt med at godkende sådanne aftaler.

Den foreslåede bestemmelse forudsætter, at aftaler om bidraget — herunder om betaling af en affindelsessum — er gyldige, men der sker ingen godkendelse af aftalen fra det offentlige side, og manden må, således som loven er affattet, være forberedt på, at der senere kan rejses yderligere krav imod ham. Det bemærkes i denne forbindelse, at der ikke bør stilles for store krav for at anse betingelserne for at fravige en aftale for opfyldt. En aftale, hvorefter der skal betales et beløb, der ligger væsentligt under, hvad den pågældende mand skulle betale, såfremt bidraget var blevet fastsat af overøvrigheden, bør således i almindelighed tilsidesættes som stridende mod barnets tarv. Det samme gælder, såfremt der er aftalt et uforanderligt bidrag eller indbetalt et beløb én gang for alle, og f. eks. prisudviklingen har medført, at der ikke herved ydes et rimeligt tilskud til barnets forsørgelse.

Af bestemmelsen i § 18, stk. 1, hvorefter bidraget tilkommer barnet, sammenholdt med reglerne om bestyrelse af umyndiges midler, følger, at et én-